

JOVICA ĐURĐIĆ
KAKO VOLIM ANU

JOVICA ĐURĐIĆ
KAKO VOLIM ANU

Naslovna strana i ilustracije
Aleksandar Kaevski

JOVICA ĐURĐIĆ

KAKO VOLIM ANU

IZDAVAČKI CENTAR RIJEKA
RIJEKA, 1983.

Nećacima *Siniši i Nebojši*

POZDRAV PRVAČIĆIMA

Zdravo, moji lepotani,
Rascvrkutani, razgugutani.

Pozdravljam vas čuperci i kike,
Hodnici puni smeha i vike.

Kako vam samo lepo stoje
Torbe, mašne – razne boje.

Al' samo jednom, jednom u životu,
Prvačić prvo slovo ispiše na plotu.

A potom se nauči i mnogo više
Pa se peva, piše, crta i briše.

KAKO VOLIM ANU

KAKO VOLIM ANU

Blago meni, blago meni,
Kada Ana pocrveni.

Kad se zbuni, kad se splete,
Samo suze što ne lete.

Ona, Lana ili Kati
Koju volim neće znati.

Jednom Ana, zatim Lana,
Tako biva svakog dana.

Nije da sam neki laf
Al' ostane Ana paf.

OČI DEVOJČICE

Kao dve plave pahuljice,
Ili dva ljupka jezerca,
Kada se otvore duge latice:
Vire lepe oči devojčice.

To dve su kaplje sjaja,
A od njih niti od zlata –
Što ljubav čvrstu spaja
Od mame i tate do beskraja.

SAN DEVOJČICA

Devojčice sanjaju meke snove,
Mekane, kao svoje male dlanove.

Ispod obraščića, ispod nosića,
Kao leptira, kao krvno psića.

San leti nemirno, juri kao ptica,
Kraj malih prstića i trepavica.

One sanjaju vuka i veliku šumu
Koji ih presretne same na drumu.

Ne, nema ništa, to je samo san,
Po jastuku skakuće sunce i dan.

MOJA ŠKOLSKA DRUGARICA

Volim je zato jer je nežna,
Nije kao druge devojčice,
Kosa joj plava, snežna,
A oči kao bistre kapljice.

U školi mi uvek šapuće,
Ponekad se kradom nasmeje,
Kad krenemo ujutro od kuće,
Radosna je zbog snega što veje.

Kad jurimo sankama niz breg,
Čvrsto me steže njena ruka,
Letimo, letimo, pršti sneg –
Moje je srce Lanina luka.

LEPA IVA

Jedna Iva s petog sprata,
S očima živim kao čigra,
Često zazvoni na naša vrata
Kad zaželi sa mnom da se igra.

Ali te žene uvek su iste:
Lutke svaka od njih voli;
Haljine, cipele, ruke čiste –
Tako kod kuće, tako u školi.

A kad mi ruka njene kike povuče
I to se desi ponekad u životu,
Nema je danas, nema je juče,
A ne zna: ja čekam tu lepotu.

DEVOJČICE IMAJU

Devojčice imaju haljine lepršave ko od duge,
Kosu rasutu niz leđa kao po travi rosu
I tri - četiri vragolaste pegice na nosu.

Devojčice imaju ruke nežne i sasvim male,
Dva oka uvek nasmejana: Crna, zelena ili plava
Kao što je plavo jezero i nebo iznad trava.

LJUBIČASTI CVET

Devojčica je sanjala ljubičasti cvet,
Koji se nadvio nad njezin krevet.

Savio krunicu, savio mirisnu ruku,
Sav se savio u ljubičastom struku.

U cvetu zlato i tri kaplje zelene,
Miris iz cveta razliva se ko val pene.

Lagano se širi po jastuku i kosi,
Sav ustreptao u snu, livadi i rosi.

Pao na trepavice, na usne, u nosu golica,
Devojčica ima cvet preko celog lica.

SREĆA

Devojčice, obožavam vaše kike i mašne,
Vvolim staklena zrnca vašeg smeha,
Presrećan sam zbog vaše igre nestošne,
Ali od svega – najdraže su mi ruke nežne.

Devojčice,
Zaustavite za trenutak vaše lastiše,
Nemirna srca ko let srećnih ptica,
U pljusku svetlosti zlatne sunčane kiše,
Hoću da vidim vaše oči ispod latica.

VELIKA TAJNA

Nikako moje oči to da shvate
da Lanu uzalud stalno prate.
Dok sunce sja i lišće šušti
dok koračamo, a kiša pljušti.

Mogao bih hrabro jednom reći:
– Dođi pod moj kišobran, on je veći!
Ali ne vredi, srce mi je ko u miša,
nije dovoljan razlog ni ova kiša.

Dok ona stazom lepršavo korača,
torbe bi mogle na leđa jača.
Ali znam sve je to samio san,
nikada neću dotaći Lanin dlan.

Dok se talasa njena kosa sjajna,
sve teža biva moja velika tajna.
Ali već sutra, časna reč, u školi,
otkriću joj da je jedan dečak voli.

ĐERDAN OD KAPLJICA

BELE RADE

Ali tamo iza grada,
Ima jedna bela rada,
Voli bube, voli ptice
Dok se smeši kroz latice.

Tamo iza grada sivog,
Gde odlazim svako veče,
Video sam zeca živog,
Potok koji s pesmom teče.

Ima jedna njiva plava,
Puna cveća puna trava,
Tamo mi se dani gube
Dok se srećne bube ljube.

Ali tamo iza grada,
Zlatni pelud stalno pada
Sa cvetova biser-rose
Vredne pčele nektar nose.

Često odem na tu njivu
U večeri toplog leta
Šetam, slušam pesmu živu,
Iz beskraja belog cveta.

ĐERDAN OD KAPLJICA

Vetar je stao bisere da njiše
To đerdan od kapljica i nije više.
Pao je odjednom zvončić rose,
Žutom mravu na noge bose.

Pao je jedan, a zatim drugih pet
Kao da će ceo poplaviti svet.

Uplaši se mrav i pobeže ispod lista,
Prestade i đerdan na cvetu da blista,
Nestade tako čarolije od kristala –
Kaplja za kapljom lagano je pala.

MASLAČAK

Hvalio se gordo maslačak u travi
Koliku pamet ima u glavi:

Ovde se misli mudre pletu,
Pamet u meni može da raste,

Od glavice ove bele i meke,
Do oblaka i plave reke.

Pogledajte ovu šubaricu belu
Tu držim mudrost i pamet celu.

Vetar, taj drznik, jako huknu
Rasu se maslačak i umuknu.

MRAVIĆI

Na livadi prepunoj sjaja
Rastu tratinčice do beskraja

U blagoj senci bele krunice
Miruje kućica bake Mravice

Ona u carstvu svoje palače
Za mraviće peče kolače

A mravići pravi vražići
Jurcaju po kući niko ih stiči

Ljuti se baka al' samo u šali
Jer to su njeni unučići mali

LJUBAV

Na livadi šarenoj ispod vitkih breza,
Imala je kućicu Miškica princeza.

U susednom plastu mali Miškić Marko,
Voleo je Miškicu svim srcem, žarko.

I čujte tajnu, šapnuću vam je krišom,
Miškić se zaljubio pod nebom i kišom.

Mokar mu je repić sve do kasnog mraka,
Dok princezu Miškicu ljubi ispod maka.

Velika se ljubav rodila kraj vode,
Kud hodaju čaplje i dugonoge rode.

Traje jedna ljubav u kiši i cvetu,
Na livadi pokošenoj, u mišjem svetu.

PČELICA

Na svojim krilima iz carstva leta
Donosi kap rose, zlatan prah cveta.

Skupljajući pelud, med za malu Lanu,
Ona je kao majka, kao sunce na dlanu.

Dok leti veselo oko krunica cveća
Ispunjava je ljubav, zadovoljstvo, sreća.

Da mi je jednom ta čarobna lepota –
Radinost i žurba pčelinjeg života.

Od latice do latice, pa na svoja vrata,
A recite mi, dečice, kakva joj je plata?

Plata joj je osmeh s vašeg malog lica
Dok vas jutrom čeka meda puna žlica.

KARAVAN

Kroz šumu belih tratinčica
Krenuo karavan vrednih mrava
S velikim teretom grančica
U kućicu lepu između agava

Sa senkama šume ranog mraka
Putanja im posta nepoznata
Utihnu muzika brzih koraka
Beše daleko njihova palata

Fenjere pale svici kraj staza
Veselo žmirka red sveća
Krenuo karavn složno gaze
Nožice između trava i cveća

DIRIGENT ŽABAC

Dirigent žabac u svečanom fraku,
Sred bare gde cvetaju beli lopoči,
Na otvorenoj pozornici u polumraku
Začuđeno i teatralno raširio oči.

Između guste šaši i vodenih trava,
Umesto da peva svoju omiljenu rolu,
Lepotica žaba, o gle čuda – spava,
Dok male žabice skakuću po holu.

Ljutiti žabac štapićem brzo kucka,
Kre-kre-kre! – čuje se iz zelenog rita
Raštimani barski hor pomalo dremucka,
Dok svetlucaju zvezde i mesec hita.

PAHULJE, PAHULJE...

Pahulje, pahulje što snova čipku vezu,
Noćas su pokrile kućicu, put i brezu.

Pahulje, pahulje čija to ruka stvara
Taj čarobni svet sa bezbroj šara?

Otkud toliki nepregledni celac,
Na bregu konjanik, ispod snažni belac?

Dve ptičice što se na grani ljube
Pitaju se promrzle gde su sada bube.

Pahulje, pahulje sad će stari čiča
Morati neprestano priče da nam priča.

UJAK NEZNALICA

UJAK NEZNALICA

Ujak mi je pravi nezNALICA svete,
Ne zna odgovor na pitanja prosta,
Poslaću ga u školu kao malo dete,
Tog neznanja stvarno mi je dosta.

Ne zna da li nebo ima plafon,
Koliko na sat može gepard da juri,
Kako to može da peva gramofon –
Samo mu se čita ili nekud žuri.

Ne zna kako se riba ne uguši u vodi,
Koji avion može najbrže da leti,
Kako majka dete može da rodi...
Ujak nezNALICA nikako da se seti.

RASTITE SPORIJE

Deco, hajde da se zakunemo u sunce
U slobodu, domovinu, u lepotu,
Potrčimo složno u svetle vrhunce
Ja neću, a nemojte ni vi
Nikada odrasti u životu.

Deco, pozivam vas da zagrlimo svet
Beskrajne daljine, mame, tate, seke,
Vaša je ovo zemlja ko najdivniji cvet
Utkan u srce, zenice, prijateljske reke.

Deco, hajde da se zakunemo u sreću,
U Jugoslaviju, negovaćemo mir i dobrotu
Lepotani moji nežni, ja neću
A ne žurite molim vas ni vi
Odrasti u životu.

Rastite sporije, čuperci i kike,
Ima još dosta za bitke dana
Za slova i bezbroj drugih znanja
Za prvu ljubav ljupkih lepotana.

ŠTA BI REKAO TITO

Šta bi rekao Tito ovog crvenog maja
Za vojsku pionira što smelo korača
Za bratstvo i jedinstvo što nas spaja
Jugoslaviju pod suncem koja jača

Šta bi rekao Tito ovog bistrog maja
Kad cvetovi otvaraju nežne latice
Malim lepotanima s očima punim sjaja
I srcima uzbudjenim ko u male ptice

Tito bi pre nego što na razgovor pređe
Pomilovao glavice uz svoj osmeh blag
Pitao za petice šalio se širio veđe
I za večnost ostavlja neizbrisiv trag

Tito bi zatim spomenuo herojske dane
Budućim zidarima srećnog sveta
Govorio o domovini koja u srce stane
Ko lice majke ko pupoljak cveta

Tito bi glasom toplim ko žubor gorskih voda
Rekao i to – kako se voli i brani sloboda

DECA I MAŠTA

Deca u svoju bujnu maštu
Stave cveće voće celu baštu
Dovedu zeburu kita velikog slona
Čitavo more nebo sto balona

Deca u svom svetu sanja i pene
Stalno se čude i šire zene
Kad čuju priču o dobrom patuljku
Kada se voze na šarenom vrtuljku

Deca kad vole vole iz dna duše
Srcem i smehom moćno ruše
Granice koje nas večno dele
Deca nas vode u san-predele

BIO SAM CAR

Kad sam letos išao na ostrvo Susak
Napunio sam do vrha svoj ruksak
Školjkama a tu bi i zvezdica mala
Belutaka i dosta puževa sa žala

Kad sam bio gost lepog Lošinja
Ko caru pala mi u tavu lignja
Doneli mi grožđa i koka-kolu
Vodili u šetnju po dugom molu

Jednom su mi deca sa Zlarina
Poslali kita i tri delfina
A vragolaste i lepe devojčice
Pozvale na tortu čak u Vodice

Zatim sam otišao i do po leta
Bio čuvar ostrva Mljeta
A kad sam na kraju stigao u Bar
Rekoše mi: Hajde ovde budi car

I šta da vam pričam bilo je slavno
Bio sam dobar car to je glavno
Setih se odjednom bi leto u jeku
Počinje škola moram u Rijeku

PESMA ZA KRAJ

Hvala ptici pod mojim prozorom,
(I malom drvetu koje je primi)
Kad me cvrkutom budi zorom,
U proleće, leto, jesen i zimi.

Hvala toj pernatoj grudvici sreće
Između neba i betonskih kula,
Ko zardžali brod u meni kreće,
Erupcija davno zaboravljenih čula

Ona me uvek podseti na čoveka
Mala prijateljica iz lišća i granja,
Usnim ponekad: ulicom teče reka,
Ako je da živim – živeću od sanja.

O PISCU

JOVICA ĐURĐIĆ rođen je 1949. godine u Glogovici. Završio je Pedagoški fakultet u Rijeci.

Objavio je zbirke stihova za odrasle:

USNULA DEVOJKA, Svjetlost, Sarajevo, 1974,
LARISA, Riječko književno i naučno društvo,
Rijeka, 1974 i

LJUBIČASTO GORJE, Svjetlost, Sarajevo, 1976.
godine.

Dvostruki je dobitnik nagrade „Drago Gervais” (Žerve), za LARISU, 1973. i LJUBIČASTO GORJE, 1974. godine, kao i nekoliko drugih nagrada na književnim konkursima.

SA D R Ž A J

Pozdrav prvačićima /7

KAKO VOLIM ANU

- Kako volim Anu /11
- Oči devojčice /12
- San devojčica /13
- Moja školska drugarica /14
- Lepa Iva /15
- Devojčice imaju /16
- Ljubičasti cvet /17
- Sreća /18
- Velika tajna /19

ĐERDAN OD KAPLJICA

- Bele rade /23
- Đerdan od kapljica /24
- Maslačak /25
- Mravići /26
- Ljubav /27
- Pčelica /28
- Karavan /29
- Dirigent žabac /30
- Pahulje, pahulje /31

UJAK NEZNALICA

- Ujak neznalica /35
- Rastite sporije /36

Šta bi rekao Tito /37

Deca i mašta /38

Bio sam car /39

Pesma za kraj /41

O piscu /43

Jovica Đurđić: Kako volim Anu. Ilustroao i grafički opremio *Aleksandar Kaevski*. Tehnički uređio *Vane Čapkanov*. Izdavački centar Rijeka, Ivana zajca 20/II, p.p.148, 51000 Rijeka, tel. 25-209. Za izdavača: *Ljubomir Stefanović*. Tisak: *Liburnija*, Opatija. Omot: *Mladen Vrančić*, Opatija